

KRÖNIKA

JULI 2011

“Jag tänker, alltså finns jag”

Det brukade vara det enda som vi människor behövde som bekräftelse på vår existens i universum. Men den tiden är förbi. Existens bekräftas eller erkänns inte längre genom tänkande utan genom status. Status är vår nya gud - det som får människor att gå över lik och sälja ut sig själva för att få en liten del av. Existensberättigandet kommer inte genom vilka vi är utan hur mycket vi syns medialt i tv, tidningar, på Internet eller hörs i radio. Den som inte bloggar finns inte. Den som inte gör inlägg på twitter finns inte. Den som inte har facebook finns inte. Den som inte har varit med i tv finns inte. Den som inte finns omskriven i tidningar finns inte. Den som inte haft ett radioprogram finns inte. Den som inte haft ett tv-program finns inte. Den som inte varit med i en film finns inte.

Folk är så desperata efter bekräftelse idag att de är beredda att offentligt sälja ut sig själva och göra bort sig. Och kan de inte nå riktig medial uppmärksamhet skaffar de denna genom att antingen drastiskt skapa sådan eller genom att ljuga ihop historier om att de har och har haft sådana. Det viktiga är att ha syntts när man gjort något, inte att faktiskt gjort något och det viktiga är inte vad man gjort utan att man syntts göra det. Status kommer ifrån hur många vänner du har på facebook eller myspace, eller hur många som följer dig på Twitter eller som läser din blogg. Status kommer inte ifrån kvalitén på det du gör, utan hur många som sett dig göra det. Ju mer som sett dig göra något desto mer status och desto mer existensberättigande har du. Omnämns

din död av tv, tidningar, radio eller runtomkring på Internet har du åstadkommit något, då kan du dö lycklig. Blir din död inte omskriven och omnämnd däremot spelar det ingen roll vad du åstadkom i livet, då får du dö olycklig, medveten om att din existens gått världen förbi utan att du åstadkommit någonting som fick uppmärksamhet.

Allt detta är naturligtvis rent larv! Vad vi gör för att synas, höras och märkas offentligt eller privat har ingenting alls att göra med vår faktiska innebörd och vår existens. Livet blir inte mindre meningsfullt om du inte fått medial uppmärksamhet så länge du ägnat livet åt någonting som du själv funnit meningsfullt och som faktiskt betyder något även för de efterlevande än om du spenderat hela ditt liv i tv med att ramla i lera och snacka skit om andra inför en kamera. Snarare tvärtom.

Jag tycker det är så tragiskt med denna jakt efter berömmelse som pågår dagligen runt om i världen. “Jag syns i media, alltså finns jag” är vårt nya motto. Tänka? Varför behöver man det om man är känd? Kanske för att livet blir mycket mer meningsfullt om du faktiskt har ägnat en och en annan tanke åt annat än hur många som tycker om dig och som vet vem du är.

Hallowed Magazine har i år fått mycket mer exponering runt om i världen. Antalet läsare och därmed folk som känner igen våra namn har ökat drastiskt. Betyder detta att jag finns mer nu än jag gjorde innan detta? Nej, snarare tvärtom, tycker jag. Beröm och kritik haglar numera tätt från alla möjliga människor jag inte har en aning om vilka ni är, bara

Yes - Fly From here

In Flames - Sounds of a Playground Fading

Children of Bodom - Relentless Reckless Forever

Electric Boys - And Them Boys Done Swang

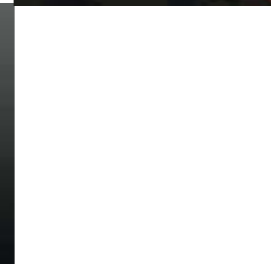

The Haunted - Unseen

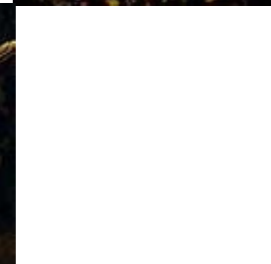
Enbound - And She Says Gold

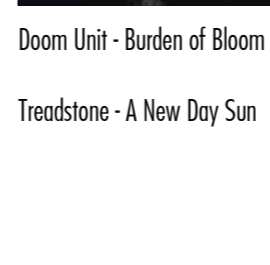
Doom Unit - Burden of Bloom

Whitesnake - Forevermore

Amorphis - In The Beginning of Times

Treadstone - A New Day Sun

att många av er verkar ha väldigt svårt att läsa vad som står i recensionerna eftersom många missar halva poängen (minst) som framförs i recensionerna. Det var nästan skönare innan folk började tycka saker, för även om jag älskar att få läsarrespons så blir jag mest deprimerad åt att folk inte förstår vad som står i recensionerna. Som att det skulle vara så svårt att begripa en enkel text.

Tycker ni att jag gnäller? Se då på min lista på årets tio bästa skivor nedan, fem skivor ni måste kolla upp och fem skivor ni borde kolla upp. Året är inte slut ännu men jag har svårt att se att andra halvan kommer kunna vara lika bra som den första varit. Två fullpoängare har jag stött på i år, jag har aldrig gett så många skivor full poäng under ett och samma år sedan Hallowed började. 2003 och 2004 kom en per år, 2005 och 2006 kom ingen. 2007 kom en, 2008 och 2009 kom ingen. Och 2010 kom en. Totalt har jag sedan 2003 gett sex nysläppta skivor full poäng, en tredjedel av dem har alltså kommit i år. Jag tvivlar på att det kommer fler, men det är fortfarande flera stora och små band som ska släppa skivor i år. Ingenting är färdig ännu.

Ta hand om er själva och era liv! Slösa inte bort

dem på att göra inget eller göra allt för att få uppmärksamhet. Livet handlar om mer än att synas. Det handlar om att tänka. Tänk, så finns du.

Halvårsrapport

På årets första sex månader har jag hyllat åtta skivor som om de vore mina egna barn och delat ut hela sex sexor och två sjuor. Mina fem favoritskivor i år är än så länge:

In Flames - Sounds of a Playground Fading
Amorphis - In the Beginning of Times
Yes - Fly From Here
The Haunted - Unseen
Electric Boys - And Them Boys Done Swang

Nära...
Children Of Bodom - Relentless Reckless Forever
Doom Unit - Burden Of Bloom
Enbound - And She Says Gold
Treadstone - A New Day Sun
Whitesnake - Forevermore